

Hou me vast

De bron van de tijd ~ 2

JODY HEDLUND

Jody Hedlund

Hou me vast

De bron van de tijd – II

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

‘Ik ga dood, daar kunnen we niets aan veranderen.’ Ellen Creighton sprak zo zacht mogelijk, maar ze kon niets doen om de harde waarheid te verzachten.

Harrison Burlington, die in zijn rolstoel naast de tuinbank zat waar ze op rustte, liet zijn schouders hangen en haalde zijn vingers door zijn donkere haar.

De meizon gleed achter de wolken, alsof die bezwaar wilde maken tegen haar mededeling, en er viel een schaduw over de tuinen rondom Chesterfield Park, Harrisons uitgestrekte landgoed dat al generatieslang in de familie was.

Nu de zonnestralen niet langer haar huid verwarmden, rilde Ellen. De kasjmieren trui die ze over haar zijden blouse droeg, kon de kilte niet op afstand houden.

O, wat vond ze het vreselijk om Harrison pijn te doen.

Ze hief haar gezicht en verlangend naar vrede sprak ze in gedachten het sereniteitsgebed uit: *God, geef me de kalmte om te aanvaarden wat ik niet kan veranderen, de moed om te veranderen wat ik kan veranderen en de wijsheid om het verschil ertussen te zien. Om één dag tegelijk te leven. Om van één moment tegelijk te genieten. Om moeilijke tijden te aanvaarden als het pad naar de vrede.*

Zich concentreren op het gebed had haar er altijd van weerhouden in een donkere tunnel te belanden en haar geholpen de weg waarop ze zich bevond te aanvaarden, hoe kort die ook mocht zijn. Maar de laatste tijd scheen de duisternis dichterbij te kruipen, hoezeer ze ook haar best deed om die op afstand te houden.

Ze richtte haar aandacht op de blauweregen, die een boog

over het tuinpad vormde. De paarse tinten waren schitterend, zo in combinatie met de groene struiken. De fluitende vinken brachten haar een serenade, samen met een tuinfluiter die een warm lied zong die iets weg had van vioolmuziek.

Harrison slaakte een diepe zucht.

‘Het spijt me.’ Ze legde een hand op zijn arm.

Zijn warme vingers sloten zich om de hare en dat gaf haar een veilig gevoel. Net als hijzelf. Hij was een constante factor in haar leven geweest het afgelopen jaar, nadat haar vader en zus Marian gestorven waren, en sinds haar erfelijke ziekte VHL, het syndroom van Von Hippel-Lindau, haar lichaam opnieuw als een roofzuchtig leger had bestormd.

In de zevenentwintig jaar van haar leven had ze nooit gedacht dat ze langer zou leven dan de rest van haar familie, omdat ze het dodelijke VHL van haar moeder had geërfd. Maar ze had iedereen overleefd. Bijna een jaar.

Nu begon het einde in zicht te komen. En ze was uitgeput van het gevecht tegen de binnendringende ziekte. Ze wilde de witte vlag hijsen, zich overgeven en de strijd staken. Dan kon ze haar laatste dagen doorbrengen zonder talloze artsenbezoeken, slopende bestraling en pijnlijke operaties.

‘Alsjeblieft, Ellen.’ Harrison keek op. Zijn groene ogen, die schuilgingen achter dikke brillenglazen, hadden iets intens en zijn trekken waren gespannen. ‘Laten we nog één ronde bestralingen proberen.’

Zijn smeekbede was zo wanhopig, hoe kon ze nee zeggen? Tot nu toe had ze geen van zijn verzoeken kunnen weigeren. Niet één keer in de afgelopen maanden, terwijl ze streed tegen niercelcarcinoom, dat veroorzaakt werd door VHL.

Ze had zich niet verzet toen hij had voorgesteld naar Canterbury te verhuizen, nadat ze door de kanker gedwongen was geweest haar baan als verpleegster in het weeshuis op Haïti op te zeggen. Ze had zich niet verzet toen hij erop stond dat ze op Chesterfield Park kwam wonen, nadat het mislukt was om de kanker er met operaties van te weerhouden zich te verspreiden.

Ze had zich niet verzet toen hij had aangedrongen op immunotherapie, evenals op nieuwe experimentele behandelingen.

Maar eerder deze ochtend hadden de artsen de uitslag van een recente MRI binnengekregen, waarop inoperabele tumoren op haar ruggengraat zichtbaar waren, en ze hadden ziekenhuisopname voorgesteld. Ze had gemakkelijk aanvaard wat ze al jarenlang wist: ze was stervende en niets kon haar redden.

Het enige wat ze kon doen, was elke dag die haar nog restte voluit leven en genieten van de tijd die ze overhad – haar motto sinds ze haar moeder had zien wegkwijnen, vooral in het laatste jaar dat ze tegen de ziekte had gestreden. Mams dood had Ellen de ogen geopend voor het feit dat de ziekte ook op haar joeg en haar op een dag te pakken zou krijgen. Nu was dat eindelijk gebeurd.

Ze gaf een kneepje in Harrisons hand en glimlachte naar hem. ‘Weet je wat ik echt graag zou willen?’ Afgezien van meer oxycodon om de brandende pijn in haar onderrug tegen te gaan.

Harrison boog naar voren, alsof hij haar glimlach en haar woorden wilde indrinken. ‘Alles. Wat je maar wilt, je krijgt het.’

Harrison was nog een jonge wetenschapper bij Mercer toen haar vader was overgeplaatst van het farmaceutisch onderzoekscentrum in Connecticut naar het centrum in Canterbury. Harrison en haar vader hadden vriendschap gesloten en sindsdien was Harrison altijd in haar leven geweest.

Hij was aanwezig toen ze haar einddiploma had behaald aan Sevenoaks, de privécostschool in Kent die ze bezocht had nadat haar moeder was gestorven. Hij was met haar vader naar Columbia gevlogen op de dag dat ze haar diploma pediatrisch verpleegkunde ontving. En hij had de afgelopen jaren alle vakanties en verjaardagen met haar familie doorgebracht. Hij was eigenlijk meer aanwezig geweest in haar leven dan haar vader, die altijd afgeleid en druk was geweest, door zijn pogingen om een geneesmiddel voor haar ziekte te vinden.

Harrison was negenendertig, twaalf jaar ouder dan zij. Toen ze jonger was, had hij zo veel ouder en wijzer geleken, bijna als een

tweede vader. Maar door de jaren heen was het leeftijdsverschil voor haar gevoel kleiner en ook onbelangrijker geworden; nu was hij eerder als een broer dan een vaderfiguur.

‘Wat je maar wilt.’ Hij nam haar hand behoedzaam in de zijne, alsof hij kon breken als hij ook maar de geringste druk uitoefende.

Ze wilde best toegeven dat ze in de afgelopen weken broos en veel te mager was geworden. De pijn in haar stuitje en rug werd elke dag erger. Haar eerder zo gebruinde huid was nu bleek, haar gezonde blos was verdwenen. Ze was er dankbaar voor dat ze tenminste haar haar nog had, ook al waren de lange blonde lokken niet langer weelderig. ‘Ik wil een grote, malse cheeseburger, zoute patatjes en een chocolademilkshake.’ Ze at zelden zoiets ongezonds. Maar wat had het voor zin om vet, cholesterolrijk voedsel te vermijden?

Hij leunde achterover in zijn rolstoel. Zijn haar, dat gewoonlijk netjes achterovergekamd was, stond alle kanten op sinds hij zo-even zijn vingers erdoorheen had gehaald. Zijn vlinderdas zat scheef en zijn gilet was niet dichtgeknoopt, wat niets voor hem was.

Ze kon zich niet herinneren dat ze Harrison ooit in iets anders had gezien dan een colbertje, een gilet en een vlinderdasje. Hij was altijd onberispelijk gekleed en zag eruit als de aristocratische man van adellijke komaf die hij was. De verfromfaaide en verfrommelde aanblik deed haar glimlachen.

Hij beantwoordde haar glimlach niet. Integendeel, hij fronste zijn voorhoofd, waardoor zijn bril van zijn neus gleed. Nu was de smart in zijn ogen nog duidelijker zichtbaar. ‘Dus je bent van plan om het op te geven? Zomaar?’

‘Harrison, probeer het alsjeblieft te begrijpen.’

‘O, ik begrijp het heel goed. Je wilt liever bij de pakken neerzitten en sterven dan vechten om in leven te blijven.’

‘Ik heb mijn best gedaan om in leven te blijven.’

‘Nou, doe dan beter je best!’ Hij had nog nooit tegen haar geschreeuwd, maar zijn toon was nu beslist luid. Enkele ogenblikken lang kon ze alleen maar kijken naar de frustratie en

hulpeloosheid die op zijn gezicht waren gegrift.

Hij had haar vader en Marian al verloren, hij was erbij geweest toen ze in coma lagen en had ze voor zijn ogen zien sterven. Nu was zij de enige die hij nog had.

Of nou ja, hij had een paar verre neven en nichten. Maar die sprak hij zelden. En ja, hij had collega's en jeugdvrienden. Maar die waren niet meer dan kennissen voor hem; er was niemand met wie hij bijzonder hecht was. Ellen vermoedde zelfs dat hij hechter was met Drake, zijn butler, dan met iemand anders.

Ze voelde aan de parelketting om haar hals, die Marian haar had gegeven toen ze op sterven lag en die mam op haar sterfbed aan Marian had gegeven. Als ze de glanzende parels streelde, voelde ze zich met Marian verbonden op een manier die ze niet kon verklaren. Marians dood had een lege plek achtergelaten, die ze niet had kunnen opvullen, al had ze het het afgelopen jaar geprobeerd door druk bezig te zijn met haar nieuwe liefdadigheidsproject, Serenity House.

'Ik vind het naar dat ik jou moet achterlaten.' Ze pakte Harrisons hand weer en hete tranen prikten in haar ogen.

Hij rukte zich los en zette zijn rolstoel in beweging. Met een zoemend geluid rolde de stoel naar achteren. 'Als je dat naar vindt, dan moet je volhouden en doorvechten.'

'Ik ben klaar om te sterven, Harrison.'

Hij trok bleek weg.

Ze vond het vreselijk om het zo cru te verwoorden. Maar hij liet haar geen andere keus.

'Ik laat je niet doodgaan!' siste hij. Toen draaide hij zijn rolstoel met een ruk om en reed weg.

Ze keek hem na, wensend dat hij niet zou vertrekken. Maar ze wist dat ze hem moest laten gaan. Dan kon hij eindelijk aanvaarden wat hij niet kon veranderen, hoe graag hij het ook wilde, hoeveel van zijn enorme fortuin hij ook uitgaf en ondanks zijn streven om de beste behandelingen voor haar te vinden.

★★★

Harrison rolde over het pad naar de zijingang; hij was boos en tegelijk voelde hij zich opgelaten. Dit was zo'n moment dat hij graag stampend van woede had willen weglopen – gewoon, voor het effect. Maar in plaats daarvan hobbelde hij op de maximumsnelheid van zijn rolstoel – zeven kilometer per uur – vooruit.

Als hij omkeek, zou hij Ellens glanzende ogen vol medelijden op zich gericht zien.

Er ontstond een knoop in zijn maag. Hij wilde haar medelijden niet. Hij wilde haar bewondering. Hij wilde dat ze hem zag als bekwaam, niet als een verloren ziel die alleen zou achterblijven zodra zij er niet meer was.

Natuurlijk zou hij wel degelijk een verloren ziel en alleen zijn zonder haar – erger dan zij ooit kon begrijpen.

Eerlijk gezegd had Ellen nooit veel aandacht geschonken aan zijn handicap. Soms vroeg hij zich zelfs af of ze wel beseftte dat hij in een rolstoel zat en niet kon lopen. Zij was altijd de enige geweest die hem het gevoel gaf heel en sterk te zijn.

Maar nu zijn rolstoel de helling op reed, werd hij achtervolgd door het medelijden in haar ogen en voelde hij een afkeer van zichzelf, van zijn rolstoel en van zijn zwakheid.

'Lord Burlington.' Drake opende de zijdeur en hield die wijd open, waarna Harrison zijn rolstoel de gang in stuurde die naar de keuken leidde. Zijn butler boog beleefd zijn grijzende hoofd, dat net als zijn gebogen schouders en magere gestalte niet rijmde met zijn kracht en uithoudingsvermogen.

Drake was al jaren zijn persoonlijke bediende en kende Harrison beter dan wie ook. Alsof de oudere man dat wilde bewijzen, anticipeerde hij met een snelle blik op Ellen op Harrisons verzoek. 'Wees niet bang, meneer. Ik zal haar naar binnen dragen als ze zover is.'

'Veel dank.' Harrison reed naar de lift, drukte op het pijltje dat de lift naar de benedenverdieping zou brengen en slaakte een vermoeide zucht.

'U moet het haar vertellen, hè?' Er klonk een milde berisping door in Drakes stem.

Harrison keek recht voor zich uit naar de liftdeuren. Hij overwoog te doen alsof hij niet wist waar Drake op doelde. Maar de oudere man zou hem doorzien. Toch kon hij zich er niet toe zetten de naakte waarheid te erkennen. 'Ik heb haar niets te vertellen, Drake.'

Niets, behalve dat hij ontzettend veel van haar hield, en niet alleen als een vriend, zoals zij dacht. Nee, hij hield van haar zoals een man van een vrouw houdt. Dat was al jarenlang zo. Hij had nooit met iemand over zijn liefde gesproken, zelfs niet met Drake, maar het verbaasde hem niet dat de man het had gemerkt.

Drake reageerde niet. Hij stapte naar buiten en sloot de deur, zodat Harrison alleen was. Hij slikte, maar de brok in zijn keel bleef en nu Drake niet meer toekeek, begroef hij zijn gezicht in zijn handen. Hij wilde toegeven aan de behoefte om te huilen, maar hij was geen man die zichzelf gemakkelijk toestond emoties te uiten, zelfs niet als hij alleen was. Dat hij in de tuin zijn frustratie had geuit, was meer dan genoeg. En nu betreurde hij zelfs dat.

Hij was per slot van rekening een wetenschapper, een logische, rationele denker. Hij bekeek alles van alle kanten, analyseerde de data en trok betrouwbare, empirische conclusies. Hij liet zijn oordeel niet vertroebelen door gevoelens.

Toen de lift stilhield, vermande Harrison zich, zodat hij weer zijn beheerste zelf leek. De deuren gingen open en hij rolde zijn rolstoel een soort grote hal in. De vloer was ingelegd met wit marmer en langs de muren was een lambrisering van donker eikenhout aangebracht. Hoge zuilen droegen een koepel die gedecoreerd was met kleurige cirkels van gebrandschilderd glas. En langs een van de muren zag hij een open haard, die werd omringd door hetzelfde witte marmer als dat op de vloer.

Marian had hem verteld dat de ruimte in de middeleeuwen een voorname hal was geweest met schragentafels tegen de muren en een nog grotere haard. Ze had ook gezegd dat er in de kast achterin een kantoortje had gezeten, dat werd gebruikt door het hoofd van de bedienden.

Harrison was gefascineerd geweest door haar gedetailleerde beschrijving van het oorspronkelijke landhuis en had het bouwplan voor het huis gebaseerd op haar beschrijvingen. Hij had zelfs een kelder onder de kast laten uitgraven. Hoe kon Marian hebben geweten dat die er zat, als ze niet naar het verleden was gereisd en hem met eigen ogen had gezien?

Hij zette de twijfels die hem de laatste tijd vaker overvielen opzij en reed zijn rolstoel naar de oostelijke vleugel, die hij in de afgelopen twee decennia had laten herbouwen om hem rolstoelvriendelijker te maken; de deuropeningen en gangen waren verbreed, leuning en handgrepen waren strategisch geplaatst, ramen waren verlaagd en vergroot. Hij had zelfs een groot laboratorium laten bouwen, zodat hij zo vaak als hij wilde vanuit huis kon werken, wat de afgelopen maanden bijna voortdurend was geweest.

Hij drukte op de knop aan de muur naast zijn lab en wachtte tot de automatische deur openging. Vervolgens werd hij begroet door een zweem van zwavel en de geuren van andere chemicaliën.

Hij reed naar binnen zonder te letten op de rommel van maatcilinders, spreadsheets, lege flesjes, zakjes en plastic slangen die overal lagen – het resultaat van zijn vruchteloze pogingen om een geneesmiddel voor VHL te vinden. Hij geeuwde en rekte zich uit. De laatste tijd lag hij 's nachts te vaak wakker. Maar de wanhoop drukte zwaar op hem en gunde hem geen rust.

‘Hospice?’ Het woord weergalmde door de ruimte en de bitterheid die hij diep vanbinnen voelde, klonk erin door. Toen de arts het tijdens het gesprek voorstelde, had hij de man wel wat kunnen aandoen. De hele weg terug naar Chesterfield had hij zich opgewonden over de afschuwelijke suggestie.

En moest je nu zien wat die had veroorzaakt. Het was alsof Ellen toestemming had gekregen om op te geven.

‘Nonsens, zeg ik. Dat advies van die arts is een en al nonsens.’ Hij rolde naar zijn bureau en keek neer op de studie van bètacellenregeneratie waar hij zich de afgelopen nacht op had

geconcentreerd. Moest hij de cijfers opnieuw uitwerken?

Had hij een andere keus? De tijd begon te dringen en hij moest absoluut een geneesmiddel ontdekken.

Kon hij Arthur Creightons ultieme geneesmiddel maar vinden.

Hij keek naar de enorme wereldkaart die hij boven zijn bureau had geprikt, naar de verscheidene rode en blauwe pinnetjes die over de continenten waren verspreid. De blauwe stonden voor plaatsen waar door de geschiedenis heen wonderbaarlijke genezingen zouden hebben plaatsgevonden, waarvan veel verband hielden met wijwater of heilige olie. Natuurlijk hadden Canterbury en Walsingham in Engeland de best gedocumenteerde wonderen.

Arthur had geconcludeerd dat dergelijke wonderen teruggevoerd konden worden op de boom des levens uit de hof van Eden, in het bijzonder de zaden van de levensboom die bewaard waren gebleven en ter conservatie naar Canterbury en Walsingham waren gebracht. Uiteindelijk hadden de zaden het grondwater op die locaties beïnvloed, zodat wie ervan dronk genezen werd van zijn ziekte. Monniken hadden het heilige water gebotteld in flacons die bekend waren als ampullae en vervolgens verkocht aan pelgrims. In Canterbury werden zulke flacons St. Thomas-ampullae genoemd en ze bevatten graveringen van Thomas Becket, een vermoorde aartsbisschop die heilig was verklaard.

Hoewel Arthurs theorie over de zaden van de levensboom slechts speculatie was, getuigden historische documenten van de wonderen die in de middeleeuwen in zowel Canterbury als Walsingham hadden plaatsgevonden. De gebrandschilderde ramen in de kathedraal van Canterbury verkondigden zelfs de genezende kracht van het wijwater.

Het afgelopen jaar had Harrison andere locaties door heel Europa onderzocht. Als de zaden van de oorspronkelijke boom des levens in Engeland waren gearriveerd om beschermd te worden tegen de invasie van de barbaren gedurende het Romeinse Rijk, dan hadden de bewakers van de zaden wellicht ook restanten overgebracht naar andere delen van Europa.

Hij had zelfs onlangs het Heiligdom van Onze-Lieve-Vrouw in Lourdes, in Frankrijk, bekeken. In de jaren 1860 beweerde een meisje genaamd Bernadette verschillende verschijningen te hebben gezien, terwijl ze zich waste in een bron. Na haar wonderlijke visioenen werden meer dan zeventuizend genezingen gemeld die het resultaat zouden zijn van de bron. Wetenschappers uit die tijd deden onderzoek naar de genezingen en analyseerden het water. Ze ontdekten dat het veel mineralen bevatte, maar vonden verder niets waaraan de genezingen konden worden toegeschreven. Nu bevatte de bron niets anders meer dan normaal, natuurlijk water. Harrison was er zelf heen gegaan en had het getest.

Hij had ook een snelle trip gemaakt naar Siena in Italië, waar in de vijftiende eeuw melding was gemaakt van meer dan tweeduizend wonderen, die in verband waren gebracht met St. Bernardus. Helaas had al zijn onderzoek geen bronnen opgeleverd of andere overblijfselen van het heilige water dat naar verluidt de genezingen had bewerkstelligd.

De rode pinnetjes op de wereldkaart boven zijn bureau stonden voor ieder museum, ieder spoor dat hij had gevolgd, in zijn poging om meer St. Thomas-ampullae te vinden, met daarin het enige bekende wijwater dat nog over was.

Historici en museumconservatoren wisten van slechts drie oorspronkelijke St. Thomas-ampullae die uit de middeleeuwen waren overgebleven. Eén ampulla maakte deel uit van een collectie in Engeland, samen met andere relieken die van kerk naar kerk werden doorgegeven als onderdeel van een tentoonstelling. Arthur had die ampulla gestolen toen de relieken naar Canterbury kwamen. Kennelijk waren de andere twee in de afgelopen jaren verdwenen uit de musea waar ze vroeger waren tentoongesteld. En niemand wist waar ze waren.

Harrisons privéantiquairs waren dag en nacht op zoek naar de tweede en derde ampulla. Maar tot nu toe hadden ze nergens ook maar iets gevonden. Toen hij beide mannen een poosje geleden had gebeld, had hij hun opgedragen hun inspanningen te verdubbelen, om verder te kijken dan musea, kerken en abdijen.

De mannen hadden aangegeven dat ze niet de enige antiquairs waren die op de St. Thomas-ampullae joegen, wat betekende dat Lionel Inc. er ook mensen naar liet zoeken. Harrison kon alleen maar hopen dat zijn antiquairs er als eersten op zouden stuiten.

Hij haalde zijn telefoon uit zijn giletzakje en keek voor de zoveelste keer of er een bericht was van de antiquairs. Maar er was geen nieuws.

Met afhappende schouders stopte hij zijn telefoon weer weg. Wat als Arthurs ultieme geneesmiddel *niets* voorstelde? Wat als het wijwater toch geen enkele kracht had – niet om door de tijd te reizen noch om te genezen?

Ellen had niets geloofd van Marians verhalen over haar reis naar de middeleeuwen. Ze had de ervaringen van haar zus toegeschreven aan de realistische en soms rare dromen die comapatiënten konden hebben. Uiteindelijk had Ellen het wijwater ervan beschuldigd dat het haar vader en haar zus had vergiftigd.

Ze wilde niets meer te maken hebben met haar vaders theorieën en onderzoek, en dat was een van de redenen waarom Harrison haar niets had verteld over zijn inspanningen om de laatste ampullae op te sporen. Ze had hem huilend gesmeekt af te zien van de gevaarlijke jacht en niet meer naar het heilige water te zoeken.

Hoewel hij gehoor wilde geven aan haar verzoek, had hij de zoektocht niet kunnen staken. Soms voelde hij zich schuldig vanwege het bedrog, vooral toen hij toestemming had gekregen van de Archaeological Trust van Canterbury om onder de kerktoeren van de St. George in George Street te graven. Hij had duizenden ponden uitgegeven aan een ploeg om ondergronds te boren en een bron te lokaliseren die daar naar verluidt vroeger was geweest en die verondersteld werd de oorsprong te zijn van het wonderlijke wijwater.

Natuurlijk had hij zijn ware motieven – dat hij hoopte dat de bron genezend residu bevatte van de boom des levens, hetzelfde water als dat was gebruikt om de St. Thomas-ampullae mee te vullen – niet aan de arbeiders verklapt. Maar het graafteam had

zo diep geboord als de apparatuur toeliet en er was niets gevonden. Als er op die plaats ooit een bron had gezeten, was die al lang verdwenen.

Na de mislukte poging hadden meer twijfels hem overvallen. Had Ellen gelijk? Was het dwaas van hem om te geloven dat wijwater zieken kon genezen of een gezond mens door de tijd kon laten reizen? Was het water dan toch giftig?

Harrison reed achteruit weg van zijn bureau en stuurde naar het raam. Daar zette hij zijn rolstoel zo dat hij naar buiten kon kijken zonder gezien te worden. Hij vond makkelijk de plek waar Ellen nog steeds zat, met haar benen opgetrokken onder zich en haar armen over elkaar geslagen, terwijl haar haren wapperden in de wind.

Zelfs van een afstand trof haar schoonheid hem. Ondanks het gewichtsverlies was ze mooi. Ze had lange benen en met haar blauwe ogen, die omlijst werden door dichte wimpers, was ze in staat om hem met een enkele blik de adem te benemen.

Dat effect had ze op de meeste mannen; ze kon er dan ook met gemak aan elke vinger tien krijgen. En hoewel hij zijn best had gedaan om niet jaloers te zijn als ze door de jaren heen met andere mannen was omgegaan, had hij talloze keren zijn frustratie moeten inslikken.

Gelukkig was ze nooit een serieuze relatie met iemand aangegaan. Hij wist niet of zijn hart het aangekund had om haar in de armen van een andere man te zien.

De laatste tijd begon hij te vermoeden dat ze, met haar VHL en terugkerende kanker, opzettelijk relaties had afgehouden, omdat ze een man niet wilde opzadelen met haar problemen.

Maar beseftte ze niet dat de juiste man zich niet om haar ziekte zou bekommeren? De juiste man zou desondanks van haar houden en elk ogenblik van de tijd die haar restte samen met haar willen doorbrengen.

Buiten hief Ellen haar gezicht naar de zon. Het parelsnoer dat ze altijd droeg glinsterde, trok zijn aandacht naar haar slanke hals en wakkerde het verlangen diep binnen in hem aan.

Hij had geen ruzie met haar moeten maken, hij had in de tuin moeten blijven en ervan genieten bij haar te zijn. Hoewel hij zijn pogingen om haar te redden niet zou staken, moest hij meer moeite doen om de tijd samen te koesteren.

Hij moest nu meteen naar haar toe gaan, zijn excuses aanbieden en bij haar gaan zitten, alle bijzonderheden van haar en elk moment in zich opnemen. Hij moest vanmiddag met haar naar Serenity House rijden. Hij vond het heerlijk om te zien hoe ze omging met de families en kinderen die voor wat broodnodige rust in het verbouwde huis van haar vader verbleven.

Hoe ziek ze ook was geweest en nog was, ze bleef vol overgave doorgaan met haar werk voor de Serenity-stichting, een liefdadigheidsproject dat ze vorig jaar had opgezet om kinderen bij te staan die worstelden met een ongeneeslijke erfelijke ziekte. Ze had niet alleen zorgpersoneel aangenomen, maar vervulde ook wensen van elk van de kinderen die meededen aan het programma en gaf hun een ervaring die, naar ze hoopte, hun kwaliteit van leven zou verbeteren.

Hij was trots op haar. Ze had de enorme erfenis die haar door haar vader was nagelaten, plus Marians deel, geïnvesteerd in de Serenity-stichting, maar ook in een VHL-onderzoekfonds. Ook had ze een doorlopende schenking ingesteld voor het Haïtiaanse weeshuis waar ze vroeger had gewerkt.

Eigenlijk moest hij zijn zorgen en frustraties meer voor zichzelf houden. Sterker nog, hij zou een reisje voor hen moeten organiseren, haar meenemen naar een betoverend mooie plek waar ze een paar dagen niet aan haar ziekte hoefden te denken.

Een golf van adrenaline ging door hem heen. Ja, dat was precies wat ze nodig hadden. Hij bracht zijn rolstoel zo snel in beweging dat hij tegen de muur botste, tegen het wapenschild dat naast het raam hing. Half verborgen achter de dikke gordijnen die hij zelden dichtdeed, wiebelde het grote schild heen en weer.

Hij stak een hand uit om te voorkomen dat het viel. Op hetzelfde moment verschoven de gordijnen en dat bood hem het volle zicht op het familiewapen. Hoewel het al lang niet

meer werd gebruikt en nu niet meer was dan een symbool van vervlogen tijden, maakte het nog altijd deel uit van de familiegeschiedenis.

De gouden hertenbok stond prominent in het midden tegen een vuurrode achtergrond met een azuurblauwe buitenrand. Het dier had een enorm gewei, een baard die tot op zijn borst reikte en een eenvoudig parelsnoer om zijn nek. Het kwam over als een koninklijk schepsel, zoals het eruitzag en met zijn poten stevig op de grond geplant.

Hij hing het schild recht en toen verstijfde hij ineens. Parels?

Het embleem was altijd zo geweest. Hij had er eerder niets bij gedacht. Maar nu hij daarnet nog Marians parels om Ellens hals had gezien, buitelden zijn gedachten over elkaar. De grotere druppelvormige parel aan de voorkant van Marians ketting was van hetzelfde formaat als de grotere parel aan het snoer om de hals van de hertenbok.

Hij gokte erop dat er meer dan één parelketting in die stijl bestond. Maar hoe kon het toeval zijn dat Marians snoer en het snoer van de hertenbok hetzelfde waren?

Hij had de parels altijd een vreemd onderdeel van het familiewapen gevonden. Maar stel dat het toch niet zo vreemd was?

De doodzieke Ellen reist nu zélf terug het verleden in, haar verdwenen zus en vader achterna

Door een genetische ziekte heeft Ellen Creighton nog maar een paar dagen te leven, die ze doorbrengt op het landgoed van haar oude vriend Harrison Burlington. Door een dwarslaesie is hij aan zijn rolstoel gekluisterd, maar dat houdt hem niet tegen alles op alles te zetten om het heilige water te vinden dat het Ellen zal kunnen genezen.

Als hij twee flesjes van het genezende water vindt, weigert Ellen ervan te drinken, omdat ze ervan overtuigd is dat dit water haar vader en zus het leven heeft gekost. Maar wanneer ze de genezende kracht van het water met eigen ogen aanschouwt als Harrison ervan drinkt, kan ze er niet meer onderuit.

Maar een slok van het heilige water is niet zonder gevolgen. Ellen belandt in het verleden, komt weer terug, maar wordt ontvoerd door criminelen die ook azen op het water en haar onder druk zetten om terug te gaan, het verleden in...

Jody Hedlund schrijft historische romans met sterke vrouwen in de hoofdrol. *Hou me vast* is het tweede deel in de serie *De bron van de tijd* en is door het tijdreisaspect uniek in het oeuvre van Hedlund. *Kom terug* was het eerste deel.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

ISBN 978 90 297 3464 6

9 789029 734646